

1 DE (NIET-)UITVERKORENE

Mijn broer is een superheld. En ik had er ook een kunnen zijn, alleen moest ik net op dat moment plassen.

Mijn naam is Luuk Parker, ik ben elf jaar en ik woon in een rustige buurt in Londen met mijn vader, moeder en grote broer Zack. Mijn broer is niet altijd een superheld geweest, maar met zo'n naam vraag je je toch af of mijn ouders vroeger al dachten dat hij ooit een masker en een cape zou dragen en weeskinderen uit brandende gebouwen zou redden. Ik bedoel, kom op! Dat is toch geen naam? Dat is een geluidseffect! Dat staat altijd in stripboeken wanneer een superheld een superschurk slaat. Pow! Bam! Zack!

Volgens mij maakt iedereen wel bepaalde momenten mee waarop alles de ene of de andere kant op kan gaan. Vanille of chocolade. Romig of knapperig. De waterballon op paps hoofd laten vallen of niet. Jij bepaalt wat je kiest en soms kan je hele leven totaal anders lopen door maar drie kleine woordjes.

‘Ik moet plassen.’

Dat was op die noodlottige avond. Zack en ik zaten ongeveer een uur in onze boomhut en ik stond op knappen. Ik zat een oud nummer van *Batman en Robin* te lezen bij het licht van mijn zaklamp en Zack was bezig met zijn wiskundehuiswerk. Hij is altijd al een studiebol geweest. Voordat hij Ster-Jongen werd, was hij al de sterleerling van de klas.

‘Ga dan,’ zei hij terwijl hij met gemak de zoveelste kwadratische vergelijking oploste. ‘Ik hou je niet tegen.’

Eerlijk gezegd wilde ik niet in het donker de touwladder af. Het was al lastig genoeg geweest om naar boven te klimmen. Niet dat ik een slechte conditie heb of zo, maar laat ik het zo zeggen: ik zal nooit een olympische medaille winnen. Ik heb last van hooikoorts en mijn voeten staan een beetje raar, waardoor ik zogenaamde ‘ortheses’ in mijn schoenen moet dragen. Toen mam me vertelde dat ik die nodig had, was ik superenthousiast. Het klonk als een onderdeel van een mechanisch harnas voor een supersoldaat. Maar toen ik ze eindelijk kreeg, bleken het flexibele inlegzolen te zijn, en geen robotpak.

Dat was een teleurstellende donderdag.

Ik stak mijn hoofd door het luik van de boomhut.
'Misschien kan ik gewoon hier naar beneden plassen.'

'Eruit! Wegwezen, smerig kind!'

Zack is maar drie jaar ouder dan ik, maar als ik iets doe wat hem irriteert, dan noemt hij me een kind. Van alle dingen die ik niet kan uitstaan aan mijn grote broer, staat zijn gewoonte om mij een kind te noemen op nummer zevenenveertig. Niet dat ik een lijstje bijhou.

Oké. Ik heb wel een lijstje.

Voordat hij een superheld werd, stonden er al drieënzestig punten op. Nu zijn het er bijna honderd. Hij is gewoon enorm irritant.

Ik klom de touwladder af en liep ons huis binnen.

Ik ging naar de wc.

Toen ik een paar minuten later weer in de boomhut klom, zat Zack daar stilletjes in het donker. Ik wist dat er iets was, want hij was gestopt met zijn huiswerk. Ik pakte mijn zaklamp en richtte het licht op zijn gezicht. Hij knipperde niet eens met zijn ogen.

'Zack, gaat het?'

Hij knikte.

'Weet je het zeker? Je lijkt... anders.'

Hij knikte weer, heel langzaam, alsof hij over iets ingewikkelds nadacht. Toen zei hij met een schorre stem: 'Volgens mij... is er net iets bijzonders met me gebeurd. Luuk, ik ben veranderd.'

Dit kwam niet helemaal als een verrassing. Een maand of zes eerder had pap me even apart genomen voor een gesprek van man tot man, zoals hij het noemde. We gingen in de schuur zitten, waarschijnlijk omdat dit de mannelijkste ruimte is die we thuis hebben. Pap legde uit dat ik misschien wat veranderingen zou gaan opmerken aan mijn grote broer.

‘Zack staat aan het begin van een lange reis,’ zei pap.

‘Geweldig! Wanneer vertrekt-ie? Mag ik zijn kamer hebben?’

‘Niet zó’n soort reis,’ zei pap met een vermoeide zucht. ‘Hij komt in de puberteit, zoals dat heet,’ ging hij verder. ‘Dat betekent bijvoorbeeld dat zijn stem zal gaan veranderen.’

‘O, klinkt hij straks als een robot?’

‘Nee, niet als een robot.’

‘Jammer.’

‘En hij zal hariger worden.’

‘O, als een weerwolf?!’

‘Nee, niet als een weerwolf.’

Die puberteit-onzin leek me supersuf. Pap vertelde nog meer dingen, over privacy en meisjes, maar eerlijk gezegd luisterde ik niet echt meer na die teleurstelling over de robot en de weerwolf.

Maar goed, toen Zack me in de boomhut vertelde dat hij was veranderd, wist ik dus precies wat ik moest zeggen. Ik perste mijn lippen op elkaar en knikte serieus,

zoals mijn huisarts had gedaan toen hij me vertelde dat ik de ziekte van Pfeiffer had. 'Ik ben bang dat je last hebt van puberteit.'

Hij negeerde me en staarde naar zijn handen, die hij heen en weer bleef draaien. 'Volgens mij heb ik superkrachten.'

2 ZORBON

Zack was duidelijk gek geworden. Dat krijg je van te veel huiswerk maken. Maar toen begon ik te twijfelen. Hij wist dat ik gek ben op stripboeken en hij zat me altijd te pesten met die ‘kinderachtige obsessie’, zoals hij het noemde. Volgens mij was dit een valstrik.

‘Superkrachten?’ Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek hem spottend aan. ‘O, dus nu kun je vliegen en bliksemschichten uit je vingertoppen schieten?’

Er verscheen een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Dat weet ik niet...’ mijmerde hij terwijl hij zijn hand uitstak en zijn vingers bewoog als een suffe goochelaar. Er schoten geen bliksemschichten uit zijn vingertoppen.

Maar er gebeurde wel iets anders wat minstens zo wonderbaarlijk was.

Mijn zaklamp vloog uit mijn hand, tolde door de lucht en landde met een plof in Zacks uitgestoken hand. Hij sloot zijn vingers om de zaklamp en glimlachte breed.

Onmógelijk!

Maar Zack had het voor elkaar gekregen. Hij had de zaklantaarn laten bewegen, alleen maar door eraan te denken en een suf handgebaar te maken. Hij had gelijk. Mijn broer had écht superkrachten!

Telekinese, dat was de officiële naam. Stripboeken staan vol met superhelden die deze kracht hebben, maar dit was de eerste keer dat ik het in het echt had gezien. Ik gaf het niet graag toe, maar dit was cool. Supercool. Al zou ik dat natuurlijk nooit tegen Zack zeggen.

‘Geen bliksemschichten dus,’ zei ik, zogenaamd teleurgesteld.

‘Wat?!’ Hij keek me aan alsof ik gek was. ‘Zag je dat dan niet? Zag je niet wat ik deed?’

Ik kon niet langer onverschillig blijven doen. Ik was onder de indruk. Maar mijn bewondering veranderde al snel in iets anders. Ik zag groen van jaloezie, zo groen als de Hulk. Het was nog erger dan vorig jaar met kerst, toen Zack een iPhone kreeg en ik schoenen.

‘Het is niet eerlijk! Waarom heb jij superkrachten? Je leest niet eens stripboeken.’ Ik tierde nog een paar minuten door (soms ga ik zo tekeer dat ik helemaal paars

aanloop). Uiteindelijk liet ik mezelf uitgeput op de vloer zakken en keek chagrijnig voor me uit. Ik kookte van jaloezie, maar ik móést het vragen. ‘Hoe is dit gebeurd?’

Zack staaarde langs me heen naar een vage plek op de muur en begon de ongelooflijke gebeurtenissen van ongelooflijk kort geleden te beschrijven.

‘Vlak nadat jij weg was, hoorde ik in de verte een rommelend geluid. Ik keek naar buiten en zag lichtjes in de lucht. Ik dacht dat het een meteorregen was. Toen besepte ik dat ze snel mijn kant op kwamen. Er schoten honderden gloeiend witte strepen door de lucht. Maar vlak voordat ze me zouden raken, kwamen ze met een ruk tot stilstand. Toen zag ik dat het helemaal geen meteorregen was...’

Hij stopte even en haalde diep adem. Toen fluisterde hij: ‘Het was een interdimensionaal ruimteschip.’

Mijn adem stakte. Het spannendste verhaal dat Zack me tot dan toe had verteld, ging over een mislukt kapsel en een chihuahua. En volgens mij was het deel over de chihuahua niet eens waar.

‘Het was een grote, blauwe ovaal, die hier vlak naast de boomhut zweefde.’ Hij stak zijn hand uit en wees met trillende vinger naar buiten. ‘Ik zag een deur openschuiven aan de zijkant van het schip en ik hoorde iets als “bloop-woesj”. Toen verscheen er een lichtgevende figuur die naar me toe zweefde op een lichtstraal. Hij droeg een glimmend paars pak, een cape met een hoge

gouden kraag en gouden laarzen. Op zijn borst zaten drie gouden sterren die knipperden als een hartslag. Hij had een groot, rond hoofd dat helemaal kaal was. En als hij praatte, zat hij met zijn vingers aan zijn sprietige baardje. Hij stak drie vingers op als begroeting en stelde zichzelf voor als Zorbon de Beslisser, een interdimensionale reiziger en vertegenwoordiger van de Hoge Raad van Frodax Wontreen Rrr'n'farg. Hij praatte alsof hij alles in hoofdletters zei. Zorbon legde uit dat hij uit een ander universum kwam, parallel aan dat van ons. Het is bijna hetzelfde als ons universum, vertelde hij, alleen zijn de kleuren groen en rood verwisseld en smaakt chocolade-cake daar anders.' Zack leek even te peinzen. 'Niet heel anders, maar een beetje anders.'

Ik zag aan Zacks dromerige blik dat hij dit saaie feitje bijzonder interessant vond. De kans was groot dat hij over die cake zou blijven doorzeuren. 'Wat maakt die stomme cake nou uit! Vertel eens over die superkrachten!'

Zack schudde zichzelf wakker uit zijn dagdroom. 'O, ja. Nou, Zorbon zei dat de Hoge Raad mij heeft uitgekozen voor een missie die heel belangrijk is voor onze beide universums. Zo belangrijk dat hij wel moet slagen, anders zou dat een grote ramp zijn voor triljoenen wezens.'

'Twee universums? Jij moet twee universums redden?' Typisch. Alsof het redden van één universum niet genoeg was. Wat was mijn broer toch een opschepper.

‘Maar waarom jij?’ jammerde ik.

Zack staarde peinzend naar buiten. ‘Blijkbaar staat deze boomhut op de grens tussen de twee universums.’

Dat was ongelooflijk. Verbijsterend. Onze boomhut als poort tussen twee werelden. Maar aan de andere kant... ‘Wat wil dat zeggen?’

Zack haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk was ik de eerste persoon die Zorbon zag toen hij door de poort kwam.’

Ik was sprakeloos. Mijn mond bewoog wel, maar er kwam geen geluid uit, alleen een gesis, als een leeglopende ballon. Zo kies je toch niet de redder van de mensheid uit? Het moet toch op zijn minst als voorspelling in een eeuwenoud boek staan geschreven. Dit was net alsof je het Zwaard van Ultieme Kracht aan een goudvis gaf.

‘Om er zeker van te zijn dat het me lukt, mocht Zorbon mij zes gaven schenken, of superkrachten, als je het zo wilt noemen. Die zullen mij helpen met de missie,’ ging Zack verder. ‘Toen hield Zorbon zijn handen in de lucht en zei iets in zijn vreemde, buitenaardse taal...’

O, want er bestaan ook normale buitenaardse talen? dacht ik. Maar ik zei niets.

‘Er volgde een rode lichtflits, of misschien is dat bij hen dan groen,’ vertelde Zack verder. ‘Ik voelde een golf van energie door me heen trekken. Mijn hele lichaam begon te tintelen. Toen het eindelijk stopte, maakte Zorbon een buiging en zei: “HET IS GEBEURD.” Ik